

Република Србија
УПРАВНИ СУД
7 У 15194/13
04.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Гордане Богдановић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Мирјаном Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." д.о.о. из ..., ..., које заступа Зоран Танасковић, адвокат из Београда, Улица Вука Караџића бр. 7а/III, поднетој против туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије-Управе царина-Комисије за жалбе Управе царина, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије-Управа царина-Комисија за жалбе Управе царина, ради поништаја решења бр. 148-04-039-00-1201/2-2013 од 31.07.2013. године, у правној ствари царинској, у нејавној седници већа, одржаној дана 04.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Суботица бр. УП-792/13 од 23.05.2013. године, донетим на основу члана 105. став 5. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 73/03...62/06) и члана 308. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 18/10), а у извршењу решења Комисије за жалбе Управе царина бр. 148-04-039-00-2349/7-2010 од 09.05.2013. године, којим су измењени подаци у ЛЦИ УВ-4 бр. 23649 од 16.08.2008. године ЦИ Јавна складишта Суботица, у наименовању 01, рубрике 31, 33 и 47 и утврђен износ од 304.908,01 динар на име царинског дуга за предметну робу, за који је царинарница утврдила да је наплаћен по решењу Царинарнице Суботица бр. УП-518/1-10 од 22.04.2010. године, те се неће вршити поновна наплата истог.

Тужбом, поднетом овом суду дана 24.09.2013. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да је исте разлоге истицао и током ранијег поступка, из чега произлази да првостепени орган није поступио у складу са налогом из другостепеног решења и није имао у виду све примедбе наведене у пресуди Управног суда бр. 6 У 368/11 од 28.03.2013. године,

чиме су такође повређена правила поступка. У вези са тим истиче да нарочито није оцењен битан елемент жалбе који се односио на примену члана 3а. Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације а који недостатак је било потребно отклонити и према налогу туженог органа у оспореном решењу у чијем извршењу је донето овде ожалбено решење и према налогу наведене пресуде суда. Сматра да су, сагласно члану 8. и 10. Закона о општем управном поступку, управни органи били дужни да на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка, руководећи се начелом истине, пруже своју оцену да ли је тужилац поступао у складу са прописима, одлукама и мерама у вези са царином, односно да ли је поступао у складу са мерама царинског надзора или конкретним радњама и налозима царинског органа, те како је таква оцена у спроведеном поступку изостала, то су царински органи повредили прописану дужност из члана 3а. Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације, као и одредбе чланова 8, 10. и 150. Закона о општем управном поступку. Оспорава тачност тврдње царинских органа да је тужилац имао сазнање о погрешној тарифној ознаци, истичући да је за погрешно тарифирање сазнао тек у моменту достављања налаза царинске лабораторије, те да правилно наименовање, односно правилна тарифна ознака, до тада није била позната ни службенику царине, па је чак и царинска лабораторија дала поновно погрешно наименовање, услед чега је и било поништено првостепено решење од 18.03.2010. године. Такође наводи да ова околност и није од значаја за примену одредбе члана 3а. Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације с обзиром на то да је услов за примену одредбе члана 105. став 5. Царинског закона постојање околности да је накнадном провером декларације утврђено да су прописи који уређују царински поступак примењени на основу неистинитих или непотпуних података, који законски услов није испуњен због тога што се према члану 88а. став 3. Царинског закона нетачно означавање тарифног става сматра грешком од које не зависи правилна примена прописа од стране царинског органа под условом да су природа и друге карактеристике робе правилно дефинисане, а што је овде био случај и што је утврђено током претходног поступка и од стране Тима за накнадну контролу. Тужилац такође указује да је свака тарифна ознака везана за одређено наименовање, те да разлози које царински органи дају у вези са садржајем наименовања у ствари не говоре ништа ново, при чему у предметној декларацији сам текст наименовања није ни наведен. Такође указује на одредбу члана 88а. став 3. Царинског закона, сагласно којој одредби погрешна тарифна ознака не представља неистинит или непотпун податак, због чега се у случају таквог пропуста не може применити одредба члана 105. став 5. Царинског закона. Како са наведених разлога налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, уз обавезу да тужени орган тужиоцу надокнади трошкове насталог спора у опредељеном износу од 30.000,00 динара за састав тужбе увећаном за износ трошкова на име судских такси.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове правне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења ожалбеног решења произлази да је првостепени орган – Царинарница Суботица, решавајући у поновном поступку, размотрила све списе предмета ближе наведене у образложењу тог решења, те након тога утврдила да је

по ЛЦИ УВ-4 бр. 23649 од 16.08.2008. године ЦИ Јавна складишта Суботица извршено стављање у слободан промет робе за увозника „Б.Б.“ из Новог Београда који сада послује под називом „В.В.“ и то: CORN FLAKES, превучен чоколадом пакован у пластичне поклопце за чаше за паковање млечних производа, који је приликом стављања у слободан промет неправилно сврстан по Царинској тарифи у тарифни став 180620500000 Царинске тарифе, са наименовањем „остали производи у гранулама или у другим облицима у судовима или непосредним паковањима, остало, са садржајем 18% или више по маси какао маслаца“, са стопом царине 10%, а да је према измени записника о извршеној накнадној контроли број 148-09-038-02-15/2/2010 од 18.03.2010. године, утврђено да се предметна роба из наименовања 01 исправно сврстава у тарифни став 1806903100 Царинске тарифе, са наименовањем „остали прехранбени производи који садрже какао, остало, производи од чоколаде, остале, пуњене“ са стопом царине 25%, са којих разлога је првостепеним решењем извршено сравњивање робе из наименовања 01 и накнадни обрачун мање плаћеног царинског дуга, сагласно члану 105. став 5. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр.73/03...62/06). Поред наведеног, истим решењем је утврђено да је решењем УП-518/1-10 од 22.04.2010. године од тужиоца наплаћен износ од 304.908,01 динар, те да се стога тим решењем тужилац не обавезује да плати разлику царинског дуга утврђену у истом износу.

Увидом у ожалбено решење, суд је утврдио да је исто донето на основу члана 105. став 5. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 73/03...62/06) и члана 308. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 18/10), а у извршењу решења Комисије за жалбе Управе царина бр. 148-04-039-00-2349/7-2010 од 09.05.2013. године, на који начин је, по оцени суда, поступајући орган поступио у свему у складу са налогом датим у образложењу другостепеног решења у чијем извршењу је донето ожалбено решење и у складу са налогом и примедбама суда изнетим у пресуди Управног суда 6 У 368/11 од 28.03.2013. године, а све сагласно ставу суда да се поступак накнадне контроле прихваћене царинске декларације покреће по закону који је на снази у време покретања тог поступка, а да се износ увозних дажбина утврђује према стању робе у складу са прописима који су важили на дан прихватања декларације. Увидом у доказе у списима предмета и образложење првостепеног решења суд је такође утврдио да је царинарница дала јасне и правилне разлоге и у вези са применом члана 3а. Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације, као и у вези са применом члана 88а. став 3. Царинског закона, поступајући на тај начин такође у складу са примедбом туженог органа и налогом из напред наведене пресуде Управног суда.

Одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против наведеног решења првостепеног органа од 23.05.2013. године, тужени орган је размотрио списе предмета, приложени ЛЦИ, фактуру, сертификат предметне робе и податке са интернет страница произвођача „Г.Г.“ из Швајцарске, а у вези са робом трговачког назива Д.Д. и Ђ.Ђ, након чега је утврдио да је царинарница, у поновном поступку, правилно оценила да се роба стављена у слободан промет по предметној декларацији, у наименовању 01 не може сврстати у пријављени тарифни подброј 1806 20, који обухвата прехранбене производе који садрже какао: „у судовима или непосредним паковањима, са садржајем преко 2 кг“, с обзиром да нето маса појединачних паковања предметне робе износи 15 гр, и правилно утврдила да се предметна роба сврстава у тарифни став са тарифном ознаком 1806 90 31 00, са наименовањем: „остали прехранбени производи који садрже какао: остало: производи од чоколаде: остале: пуњене“ и стопом царине од 25%“, а што је потврђено и мишљењем стручне службе Управе царина – Одељења за царинску тарифу 148-06-039-00-1296/2010 од 18.06.2010. године, које се налази у списима предмета.

Одредбом члана 68. став 1. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 73/03...62/06), који је био на снази у време када је започет поступак накнадне контроле, прописано је да робу која је у складу са одредбама члана 64. тог закона допремљена царинском органу или до другог места које је царински орган одредио или одобрио, декларираше лице које је унело робу у царинско подручје или лице које је преузело одговорност за робу после њеног уласка, или од њих овлашћено лице.

Одредбом члана 88а. став 1. истог закона прописано је да је лице из члана 68. тог закона одговорно за правилност предузетих радњи, односно за неизвршење радњи које је потребно извршити, као и за тачност података унесених у декларацију, односно исправе које се прилажу уз декларацију, док је одредбом става 3. тог члана прописано да ако су природа и друге карактеристике робе правилно дефинисани, нетачно означавање тарифног става такође ће се сматрати пропустом, односно грешком из става 2. тог члана.

Одредбом члана 105. овог закона прописано је да царински орган може, по службеној дужности или на захтев декларанта, проверавати исправност декларације и после пуштања робе (став 1.), да царински орган може после пуштања робе, ради провере тачности података наведених у декларацији да изврши контролу комерцијалних докумената и података у вези са увозом и извозом те робе или у вези са накнадним комерцијалним пословима са том робом (став 2.), те да ако се накнадном провером декларације утврди да су прописи који уређују царински поступак примењени на основу неистинитих или непотпуних података, царински орган ће, у складу са прописима, предузети потребне мере за правилно спровођење поступка, у складу са новим околностима (став 5.).

Код напред утврђеног чињеничног и правног стања ствари, по оцени суда, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа, дајући за своју одлуку довољно разлога које у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Имајући у виду да је у спроведеном поступку (према природи и карактеристикама предметне робе и наименовању које иде уз означени тарифни број 1806205000 ЦТ, а које је тужилац навео у предметној ЛЦИ), несумњиво утврђено да је предметна роба сврстана у погрешан тарифни број, као и чињеницу да сврставање робе представља податак од ког зависи обрачун царинског дуга, то је правилна оцена туженог органа да је првостепено решење правилно и на закону засновано, те да одредба члана 105. став 5. напред наведеног царинског закона, у конкретном случају даје овлашћење царинском органу да предузме потребне мере ради правилног спровођења поступка у складу са новим околностима и правилног утврђивања висине царинског дуга.

Ценећи наводе тужбе у вези са неправилном применом члана 88а. став 3. Царинског закона суд налази да исти нису основани. Неспорно је да је наведеном одредбом закона прописано да ако су природа и друге карактеристике робе правилно дефинисани, нетачно означавање тарифног става ће се сматрати пропустом, односно грешком из става 2. тог члана, дакле пропустом од којег не зависи правилна примена прописа од стране царинског органа, али то не значи да уколико је погрешно означавање тарифног става за последицу имало погрешан обрачун царине, да се царина неће обрачунати и наплатити у прописаном износу.

Наводе тужбе, а који су истицани и у жалби, у вези са погрешном применом члана 3а. Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације ("Службени гласник РС", бр. 53/04 и 95/07), тужени орган је правилно оценио у образложењу оспореног решења, сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, са којих разлога оцена тих навода није посебно образлагана овом пресудом.

Суд је ценио и остале наводе изнете у тужби, али налази да су без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер се њима не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у том поступку и правилност примењених прописа.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима решио предмет спора без одржавања усмене расправе, налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Са напред наведених разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Одлучујући о трошковима управног спора, на основу члана 67. Закона о управним споровима, суд је одбио захтев тужиоца као неоснован, имајући у виду успех тужиоца у овом спору, и одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, сходном применом чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11...55/14), на које упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 04.12.2015. године, 7 У. 15194/13

**Записничар
Мирјана Савић,с.р.**

**Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

ЉЛ